

Tarih: 20.05.2022

Konu: Ölüm Ve Ötesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ.
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ
وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللَّهِ

Muhterem Müminler!

Hicretin onuncu yılı idi. Allah Resulü (s.a.s), henüz on altı aylık olan gözünün nuru İbrahim'in hastalandığını duydu ve hemen oraya gitti. Vardığında onun, Rabbine kavuşmak üzere olduğunu gördü. Resulullah'ın gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Ağlaması karşısında, **“Sen de mi ya Resulallah!”** diye şaşkınlığını ifade eden Abdurrahman b. Avf'a, **“Ey İbn Avf, bu merhamettir.”** buyurdu. Gözyaşları akmaya devam ederken Resulullah (s.a.s), Allah'ın emri olan ölüm karşısında takınmamız gereken tavrı şöyle ifade etti; **“Göz ağlar, kalp üzülür. Biz ise sadece Rabbimizin razı olacağı sözü söyleriz.”**[1] buyurdu ve sözlerini yavrusuna hitaben şöyle tamamladı: **“Eğer ölüm doğru bir vaat ve herkes için geçerli bir gerçek olmasaydı ve arkada kalan, önden gidene hiç kavuşmayacak olsaydı ey İbrahim, biz şu anda duyduğumuzdan çok daha büyük bir üzüntü çekecektik. Biz gerçekten senin için çok hüzünlüyük.”** [2]

Değerli Müminler!

Ölüm, insanoğlunun değil dünya üzerinde bulunan bütün canlıların ortak kaderidir. Varlık sahnesinde bulunan her şey, günün birinde ölmeye mahkûmdur. Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor; **“Her canlı ölümü tadacaktır. Sonra bize döndürüleceksiniz.”**[3]

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s): **“Akıllı kişi, nefesine hâkim olan ve ölüm sonrası için çalışandır. Aciz kişi ise nefsinin arzu ve isteklerine uyan ve buna rağmen hâlâ Allah'tan iyilik temenni edendir.”**[4] buyurmaktadır.

Kıymetli Müminler!

İnsan, tabiatı gereği dünyaya düşkünlük gösterme, ahireti ise hatırandan uzaklaştırma eğilimindedir. Dünyaya olan aşırı tamah, ahiretin unutulup o gün için hazırlık yapılmaması, ebediyet arzusu, günah ve isyan karanlığında hakikat ışığını görememe gibi birçok sebep ölümden kaçmanın nedeni olabilir. Yaptığı şeylerin hesabını vereceğine inanmayan bir insanın hayatını Allah'ın istediği istikamette düzene sokması düşünülemez ve böyle bir kişi ölümle karşılaşmayı da asla arzu etmez. Buna karşılık, attığı her adımda öbür âlemde Allah'a hesap verme düşüncesini taşıyan, her davranışını ötede Allah'a hesap verme bilinci içinde hassasiyetle ele alan kişi için ölüm bir yok oluş değil, buluşmanın başlangıcıdır. Tıpkı Allah Resulü'nün (s.a.s) son nefesinde, **En Yüce Dost'a** gitme arzusunu dile getirdiği [5] gibi ya da Mevlânâ'nın ifadesiyle **“şeb-i arûs”** (düğün gecesi) gibi...

Aziz Müminler!

Yüce Rabbim bizleri; **“Ey huzura kavuşmuş insan! Sen Ondan hoşnut, O da senden hoşnut olarak Rabbine dön. (Seçkin) kullarımın arasına katıl ve cennetime gir!”**[6] davetine muhatap olan mümin kullarından eyesin.

Norveç Diyanet Hutbe Komisyonu

[1] Buhârî, Cenâiz, 43.

[2] İbn Mâce, Cenâiz, 53.

[3] Ankebût, 29/57.

[4] Tirmizî, Sıfâtü'l-kıyâme, 25.

[5] Buhârî, Meğâzî, 84.

[6] Fecr, 89/27-30.